

HOOF, Jef van, componist (Antwerpen 8 mei 1886 - Antwerpen 24 april 1959).

Studeerde aan het Koninklijk Vlaams Muziekconservatorium van Antwerpen onder leiding van J. Huybrechts, L. Mortelmans en P. Gilson. Vooral deze laatste bleef gedurende lange jaren de „geestelijke en muzikale vader” van de jonge componist. In 1911 behaalde hij de tweede Prijs van Rome met de cantate Tycho Brahé. In 1933 stichtte hij de Vlaamse Nationale Zangfeesten, waarvan hij tot '36 de leiding behield. In 1925 werd hij leraar aan de beiaardschool te Mechelen en in '36 leraar voor harmonie aan het Koninklijk Vlaams Conservatorium. Van 1942 tot '44 was hij directeur van deze inrichting.

In 1947 werd Jef van Hoof ervan beticht propaganda ten gunste van de vijand te hebben gevoerd door deel te nemen aan de gewraakte Vlaamse Zangfeesten. Hij werd veroordeeld door het Krijgshof te Brussel tot één jaar gevangenisstraf

*J. van Hoof met P. Verheyden
door A. van Dijck (1925).*

en tot een schadevergoeding van 15.000 F aan de Belgische Staat. Ook in 1919 zat hij een straf uit wegens zijn Vlaamsgezindheid, gemanifesteerd o.m. door het componeren van het lied Oproep, naar aanleiding van de opening van de vernederlandste universiteit te Gent (tekst van Niko Gunzburg).

Aanvankelijk legde hij zich voornamelijk toe op het componeren van liederen, doch later volgden ook pianowerken, kamermuziek en vijf symfonieën voor groot orkest, waarvan de eerste bekroond werd door het Provinciaal bestuur van Antwerpen en op de plaat werd opgenomen. In zijn symfonieën legde hij al de kracht van zijn veelzijdig kunstenaarschap, terwijl hij in zijn strijdliederen de Vlaamse jeugd tot daden aanzette.

Van zijn leermeester Gilson erfde hij een duidelijke voorliefde voor het gebruik van blaasinstrumenten tot zeer geraffineerde en bijzonder mooie klankkleuren. Tengevolge hiervan schreef hij heel wat muziek en maakte tal van bewerkingen voor het Koperenensemble, dat geheel aan zijn strijdlustige levensinstelling beantwoordde en waarvan hem het pionierschap toegekend moet worden. Met genoemd ensemble behaalde hij als dirigent vele successen.

Op toneelgebied schonk Van Hoof ons een landelijk spel in twee bedrijven, nl. Meivuur, een opera Jonker Lichthart en enkele kortere werken, o.a. de toneelmuziek bij De Vertraagde Film, naar een libretto van H. Teirlinck, en Koning Lear.

Om als Vlaams componist volledig te zijn, schreef hij ook verscheidene stukken voor beiaard. Deze composities hebben heel wat bijgedragen tot de verbreiding van de beiaardkunst.

Jef van Hoof was ongetwijfeld één der populairste, zoniet de populairste componist van Vlaanderen.

De componist dankte in eerste instantie zijn grote faam aan het strijdlied Groeninghe op tekst van Guido Gezelle (wel eens de Vlaamse Marseillaise genoemd), dat onverzwakt voortleeft in de mond van het Vlaamse volk.

Van Hoof neemt stylistisch een plaats in tussen de klassieke opvatting van Benoit en het modernisme van de jonge generatie. Daarin zingt zich het gemoed op romantische wijze uit.

WERKEN: symfonische werken: 6 symfonieën, ouvertures; - koperensemble: o.a. 6 oproepen voor fanfare; - godsdienstige muziek: o.a. missen; - opera's: *Tycho Brahé* (1911); *Meivuur* (1916); *Jonker Lichthart* (1928); - toneelwerken, koorwerken, profane en godsdienstige liederen, profane en godsdienstige koorwerken, bewerkingen van oude volksliederen, lyrische voordrachtstukken, pianomuziek, beiaardmuziek, stukken voor strijk- en blaasinstrumenten, orkest- en fanfarebegeleidingen voor verscheidene liederen en kleinere stukken voor koperensemble.

LITERATUUR: *Jef van Hoof; een bundel studies en schetsen verzameld naar aanleiding van zijn aanstaande vijfenzestigste verjaardag op 8 mei 1951* (1950); - M. Liebrecht, *Met Jef van Hoof onder één hoed* (1965).

MARIE-THERESE BUYSSENS